

Eva Pospíšilová

Klára Pospíšilová

host



Nocturno  
pro  
Erika

© Eva Pospíšilová, Klára Pospíšilová, 2024

© Host - vydavatelství, s. r. o., 2024

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2371-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-2372-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2373-3 (MobiPocket)

# přeskok

Vzal prkno a šel na sjezdovku.

Kvůli špatnému počasí byla většina výukových hodin pro snowboard a lyže zrušená, takže ji měl celou pro sebe. Jen on, v úplném tichu, a zasněžené hory. Vždycky mu přišlo, že musí svými ostrými vrcholky co nevidět prorazit nebe. Chvilí je pozoroval a nastavoval obličej sněhovému poprašku.

Zkontroloval helmu, nasadil brýle, a ještě než se rozjel, stáhl rolák a flusnul. Jel na switch a vítr jím cloumal na všechny strany. Bylo docela těžké udržet balanc.

Sklouzl se po špičce prkna, najel na skokánek a s příkrčením chytil snowboard za backsidovou hranu. Dělal to klidně a přirozeně, stejně jako všechno. S jistotou otočil skluznici po směru jízdy, prkno pustil a dopadl na mírně pokrčené nohy.

Najel na zábradlí ve tvaru C, ze kterého visely rampouchy, a jednoduchou otočkou seskočil. Možná přitom trochu odřel skluznici – trenér by použil slovo dojebal. Ale co bylo Erikovi do trenéra?

A co do všech ostatních, když měl... *tohle*.

Sjel sjezdovku, odepnul vázání z pravé nohy a několika odrazy dojel na kraj, nedaleko boudy, kde byly uloženy lyže a lékárnička. Tam se opřel, zkontroloval prkno a na chvíli sundal helmu, aby si prohrábnul zpocené vlasy.

Myslel na spoustu věcí. Loňské X-Games, technické provedení Twerk air, výživný oběd a tátovy zásnuby. Nic z toho v něm nebudilo vzrušení, a naopak se kvůli tomu ani neznepokojoval.

Jenom si to v duchu prošel, podobně jako člověk prochází nákupní seznam, a pak se začal pomalu odrážet k lanovce.

Chytil pomu, vrazil si ji mezi nohy a nechal se vyvézt nahoru. Potom si dopnul vázání a sjel. Vzal to přes jeden z největších skokánků a skočil Backside 540. Sjel. A znovu nahoru. Vydržel trénovat několik hodin, nehledě na to, že se brzy stmívalo.

Byl s prknem srostlý.

---

„Eriku?“ Táta ztlumil rádio a pustil stěrače. Venku hustě sněžilo, topení jelo naplno a v autě byl nepříjemný těžký vzduch. Jeli ze střediska domů, nějakých dvacet minut cesty, někdy i hodinu, pokud bylo doopravdy špatné počasí.

Erik konečně našel v postranní kapse batohu proteinovou tyčinku. Nemusel být nijak zvlášť empatický, aby vycítil, že chce táta probrat něco důležitého. „Poslouchám.“

„Rád bych s tebou něco vyřešil.“ Na chvíli pustil volant, což nijak nevadilo, protože jeli krokem, a poklepal na snubní prstýnek. „Chtěl bych, aby u nás žila.“

„To přece vím. Už jsi mi o tom říkal. Pomůže ti vést středisko. Nevidím v tom problém.“ Erik přehazoval tyčinku z ruky do ruky. Byla oříšková. Raw-vegan-protein. Bez chemických látek, ale stejně ji neotevřel hned.

„Jde o to,“ táta se poškrábal na hlavě, „že s ní přijede i její syn.“

„Aha,“ odpověděl Erik dutě. „Myslel jsem, že ho po svatbě prodá. To je zklamání.“ Nemělo to vyznít jízlivě. Nevlastní bratr byla poslední věc, která mu mohla působit starosti, a poněvadž se obával, že se rozhovor stočí jiným směrem, tak se mu vlastně docela ulevilo.

Rozdělal tyčinku a kousl do ní.

Táta se nezasmál, ale trochu mu cukly koutky. „Přesně to chtěla dle svých slov udělat už před nějakou dobou. Ten kluk je

divočák. Když před ním zmínila stěhování, dost kvůli tomu vyváděl.“

Erik neměl tušení, co to znamená „dost vyvádět“, takže se rozhodl neodpovědět. Chvilí koukal ven do tmy a ve skle auta viděl svůj obličej a slámově žluté vlasy. Všude, kam dopadlo světlo reflektorů, byla bílá. Jeho oblíbená barva.

„Ptala se mě,“ pokračoval táta nesměle. „Karen se mě ptala, jestli nejdou závody nějak přeložit, abys nemusel chybět na svatbě.“

Nad tím se Erik musel pousmát. Přeložit závody. Celé X-Games na jiné datum. „Letos bych se rád zúčastnil.“

„Však já vím! Vysvětlil jsem jí to. A pak, samotného mě mrzí, že tam s tebou nepojedu, po tom všem... Ty jsi nejdůležitější a na tom se nic nezmění.“

Jako kdyby potřeboval uklidnit, což bylo absurdní. Erikovi příjezd nevlastní matky Karen nevadil, stejně jako nevlastní bratr. Měl spoustu práce s trénováním a prkno si pro sebe žádalo téměř všechnen čas.

Dvakrát přehnul obal od sušenky a strčil ho do kapsy.

Táta vyhodil blinkr a auto sjelo po příjezdové cestě ke garáži.

Uvnitř bylo příjemné teplo. Erik z kufru vytáhl snowboard a odnesl ho na stojan k ostatním, a to samé udělal se snowboardovými botami a brýlemi. Vyskládal tam polovinu svého světa. „Mám radost, že sis našel někoho, s kým je ti tak dobře,“ řekl upřímně, aby to uzavřel. „A to, že sem přijede i se synem, je fajn. Nakonec, třeba si budeme rozumět.“

Neměl v plánu to komplikovat. Neměl v plánu si to komplikovat.

„Díky. Máš pravdu.“ Táta ho poplácal po rameni a odešel z garáže.

Erik za ním nezamířil hned. Protáhl se vedle police, kde visely medaile a trofeje, co vyhrál, a zavadil o prázdné místo, původně určené pro tu, kterou měl získat na minulých hrách. Chvilí na to místo zíral, pak otevřel dveře garáže a vyšel do tmy.

Čekal, až čidlo reagující na pohyb zhasne, a pořádně se nadechl ledového vzduchu. Slyšel švelení větru a taky praskání ledu. A z hustého sněžení měl téměř okamžitě mokré vlasy. Přišlo mu, že i vločky, které padaly k zemi, mají speciální zvuk. Měkký, jako když někdo zmačká vatu.

Podle všeho existovalo několik studií o Inuitech. Jedna tvrdila, že Inuité znají skoro sto výrazů pro sních. Jiná, že jenom patnáct, protože většina slov je založena na podobném kořenu.

Erik věděl, jaké to je, jezdit na prašanu, na čerstvě napadaném sněhu, na mokrém a zledovatělém, věděl, jaké to je, spadnout při špatně provedeném Frontside 720 na U-rampě, praštit se do hlavy a myslet, že celý svět skončil.

Věděl spoustu věcí a nic o tom, co mělo přijít.

Sehnul se, nabral hrst sněhu a nechal ho roztát v puse. Studil ho jazyk i zuby.

Dvaapadesát dní do závodů. Devadesát osm do příjezdu nevlastního bratra. Devět hodin, než vstane, vezme prkno a půjde na sjezdovku.

## **Kasperův nultý zápis**

---

*Dostal jsem od matky deník, abych se do něj mohl „vyvztekát“. No tak fajn. NECHÁPU, JAK MI TO, DO HÁJE, MOHLA UDĚLAT!*

*Není tady nic.*



rušová



# smyk

Stěhováci dovezli krabice a za příplatek je vynosili do patra. Jeden z nich brblal, že je to z města pěkná dálka, zatímco ten druhý chtěl Erikův podpis a pak žertoval, že ho na internetu prodá. Oba odmítli sklenici vody, omluvili se, že má jedna z krabic poničené víko, což rozhodně *není jejich vina*, a odjeli.

Erik stál u okna a pozoroval, jak bílá dodávka mizí v dálce. Potom se rozhlédl. Pokoj, který doteď sloužil jako místnost pro hosty, kteří k nim zpravidla nejezdili, byl najednou plný cizí přítomnosti, zabalené do kartonů. Na víku jedné z krabic bylo nedbalým písmem načmáráno: *Věci*. A na dalších: *Noty*. *Kravinny*. *Křehké!!!*

V té s poničeným víkem zahlédl notové sešity, ale nebyl si jistý, pro jaký nástroj jsou určené. Tátova nová manželka Karen během jedné ze svých návštěv podotkla, že její syn hraje převážně na nervy, a až potom zmínila klavír a housle.

Erik se dotkl houslového klíče, ten jediný poznal. Zkontroloval, jestli sešity vzadu v dodávce nenavlhly, a pak otevřel okno a pustil dovnitř čerstvý vzduch. Tímhle to pro něj skončilo.

Vrátil se do garáže, aby navoskoval prkna.



„Letadlo se zpozdilo.“ Tátův hlas zněl trhaně a jakoby z dálky. Volal ze střediska, kde nebyl zrovna ten nejlepší signál. „Tím

pádem se zpozdím i já.“ Na druhém konci telefonu cinkla lžička, nejspíš dopolední čaj. „Přijedeme...“

Hovor se přerušil, ale ani ne do minuty pípla Erikovi smska: Přijedeme okolo sedme.

Erik z mísy s ovocem vybral pomeranč a vrátil se do obývacího pokoje. Na sedačce měl rozložené sešity do školy, včetně učebnic a propisek. Dopoledne počítal příklady a řešil slovní úlohy – s šedesátiprocentní úspěšností. Potom se na hodinu zavřel v posilovně, kde si dopřál tvrdý trénink a po něm dlouhou horkou sprchu.

Teď už se mu k učení vracet nechtělo. Po tréninku byl příjemně unavený a bolela ho stehna. Loupal pomeranč, slupky odkládal na konferenční stůl a sledoval vypnutou televizi.

V jednu chvíli sáhl pro mobil, a zatímco jedl, pustil si videa o extrémním snowboardingu.

Byl trochu nervózní. Uvažoval, jak by se cítil, pokud by se musel v sedmnácti letech stěhovat na jiné místo, do jiného světa. Třeba mezi vysoké paneláky a mrakodrapy, kde celou noc blikají světla a hory existují jenom jako spořič monitoru.

Nedovedl si představit, jak bude nevlastní bratr, zvyklý na město, reagovat na kompletně opačnou situaci. Jestli si uvědomí, že štěstí je usínat za zvuku lupání sněhu, uprostřed tmy.

Snědl poslední kousek pomeranče a mobil položil na stůl. Vstal. V rychlosti na sebe naházел sportovní oblečení včetně čepice, protože měl ještě pořád trochu mokré konečky vlasů.

O chvíli později už běžel zasněženou cestou, aby si pročistil hlavu.

---

Začal se zvedat vítr, ale bouřka byla daleko a Erik hádal, že je mine. Stál opřený o futra a hleděl do dálky na světla roveru, který projížděl kolem opuštěné autobusové zastávky. Stmívalo se

rychle a cesta z letiště trvala bezmála dvě hodiny. Tedy déle, než táta předpokládal.

Erik si stáhl rukávy pleteného norského svetru přes prsty. Když vydechl, u pusy mu zůstala pára. Nevěděl co dělat a nečině stát mu taky nešlo, takže kopal špičkou tenisky do sněhu. Do bot vklouzl narychlo, ani tkaničky si nezavázal.

Auto zastavilo na příjezdové cestě hned u garáže. Nejdřív vystoupil táta a po něm jeho žena Karen, stejně krásná a úslušná jako posledně. Erik by jí rád přisoudil nějakou konkrétní vlastnost, ale během několika letmých setkání převážilo právě tohle. Navíc cítil, že mu nepřísluší jakkoli posuzovat její lidské kvality. Táta ji miloval, a to stačilo.

Karen obdarovala Erika širokým úsměvem a mávla na něj. Měla na sobě pevně černé boty na šněrování, jako kdyby přesně věděla, co se do takového počasí hodí. Nasadila si prstové rukavice a rázně zaklepala na zadní okénko auta. „Tak vylez, Kaspere! Jsme tady. Bude se ti tu líbit.“ Poslední věta zněla nekompromisně.

Dveře se otevřely ve chvíli, kdy Erik začal pochybovat, že k tomu vůbec někdy dojde. Ven vystoupil růžovovlasý kluk. Růžovovlasý... Vztekla za sebou práskl dveřmi a rozhlédl se kolem. „No do prdele!“ zhodnotil hlasitě.

Ozvěna mu vrátila *prdele*.

„Kaspere!“ napomenula ho Karen přísně.

Kasper na ni ukázal prstem. „Ty! Říkalas na okraji města!“

„Říkala jsem kousek od města.“

„No tak to je fakt výborný.“ Opřel se o auto a začal přerývavě dýchat. „Úžasný. DOKONALÝ!“

„Nedělej scény,“ řekla Karen tiše. „Prostě nedělej scény.“ V jednu chvíli mu dokonce zkusila prohrábnout vlasy, ale on před ní uhnul.

Obešel auto. „Tohle je totální divočina! Co tu jako budu dělat?“ Rozhlédl se a pohledem na sekundu spočinul na Erikovi, ačkoli

ho pravděpodobně vůbec neviděl. Byl v ráži. Byl tak navztekaný, až to Erika fascinovalo. „Vždyť já tu chcípnu, já tu normálně chcípnu. Tohle nemůžeš myslet vážně.“

Táta otevřel kufr a začal vytahovat tašky. Navzdory původnímu úmyslu nijak se k tomu nevyjadřovat nakonec stejně prohodil: „Tak drsné to nebude, neboj. Erik tu žije odmala a zatím ještě nechcípl. Vid', Eriku?“

„Očividně.“ Erik se odlepil od futer a došel k autu. Dával přitom pozor, aby si nepřišlápl tkaničku rozvázaných tenisek. Nechal se od Karen obejmout a pak natáhl ruku k nevlastnímu bratrovi. „Erik.“

„Kasper. Ty ponožky jsou strašné!“

„... ponožky?“

„A svetr!“

Erik obojí zkontroloval. Ponožky měl sice částečně přetažené přes tepláky a svetr o dvě čísla větší, na ničem z toho ovšem neshledal nic závadného. „Ty... kritizuješ moje oblečení?“ zeptal se nechápavě. Takhle zblízka si nemohl nevšimnout jistých detailů, které z dálky nebyly vidět. Kasper měl potetovaný krk. Podivné černé klikyháky se táhly zpod značkové mikiny až k uchu, ve kterém měl černou pecku. Vlastně v obou uších.

A pohled znechucený, vyzývavý, pobavený. „Přesně. Co s tím uděláš? Jsou dvě možnosti. Buď přiznáš porážku a vysvlečeš se donaha, anebo budeš chtít vyhrát a nasadíš si k tomu všemu čepici s bambulí! Kriste!“

„Neexistuje třetí možnost?“ nadhodil Erik.

„Ne.“ Kasper na něj několik vteřin zíral, jako kdyby čekal, kdy se čepice s bambulí objeví, a pak rozzuřeně nakopl nejbližší závěj. „Takže ty seš můjovej brácha,“ konstatoval překvapivě klidně. „No tak to je výborný. Naprosto dokonalý. Řekni mi, co děláš, abys tady nechcípl? Kouříš trávu? Chlastáš? Koukáš na porno?“

„Jezdím na snowboardu.“

„A dál? Jezdíš na prkně a pak hibernuješ a nic jiného neděláš?“

Erik v minulosti absolvoval několik rozhovorů. A nutno říct, že některé – obzvlášť ty z minulého roku – nebyly zrovna příjemné. Čelit Kasperovým otázkám, jeho pohledu, a především osobnosti, to byl ale úplně jiný level. „Já nevím, co ti na to říct,“ odvětil poněkud zmateně.

Chtěl pryč, někam daleko. Sjet a nechat se vyvézt, pořád dokola, do omrzení.

„Řekni, že za rohem je nějaká civilizace!“ zaprosil Kasper. „Cokoliv. Prosím, smiluj se. Nejsem připravený na vězení. No tak!“ Dokonce položil Erikovi ruce na ramena a zatřásl jím. „Jak daleko je nejbližší klub?“

Táta zabouchl kufr a ten zvuk probral. „Devět kilometrů,“ odpověděl dutě a poodstoupil.

„Tak to je... Omluv mě na vteřinku.“ Kasper došel zpátky k matce a opatrně ji odtáhl dál od auta. Mluvil potichu, ale stejně se dalo zaslechnout, co říká. Hlas měl plný emocí a ozvěna je ochotně násobila. „To nemyslíš vážně, mami. Řekni, že je to jen vtip.“

„Přestaň být tak melodramatický, zlato.“

V dálce zahřmělo. Možná, že se jim bouřka přece jen nemínila vyhnout.

„Melodramatický?!“ štěkl Kasper ukřivděně. „Jestli má být tohle nějaký trest, tak fajn. Super. Dostalas mě! Ale já se vracím do města. Hned!“

Karen se pobaveně usmála. „V tom případě hodně štěstí při cestě na letiště. Je to jen sedmdesát kilometrů. Ale teď vážně... Taky jsi mohl jít do vojenské školy, jak navrhoval tvůj otec. Tak buď rád, že jsem se tě zastala.“

Erik došel k tátovi, vzal od něj dvě cestovní tašky a odnesl je do předsíně.

„SE NA TO MŮŽU VYSRAT!“ zařval Kasper. Zamířil do domu, takže se málem s Erikem srazil. Boty Nike, obalené sněhem, skopnul před botníkem a tašky neodsunul, ale překročil.

V předsíni po něm zůstala slabá vůně kolínské... A papriky? Erik se nadechl.

„Vzal to líp, než jsem čekala,“ poznamenala Karen spokojeně. Pomohla tátovi s poslední taškou a ruku v ruce vešli do domu.

Erik tam pořád stál vedle tašek, kabátů a bund na věšáku. Naproti zrcadlu, ze kterého na něj zíraly zelené oči a úplně normální žlutohnědý svetr. A stejně, i když mělo být všechno v pořádku a jeho se nic z toho nemělo dotknout, protože si to tak *plánoval*, ucítil známou chuť převléct se do sportovního oblečení a vyběhnout po zasněžené cestě ven.

Místo toho vešel do obývacího pokoje a zkusil se usmát.

„Dá si někdo čaj?“ zeptala se Karen.

„Chmpf,“ odpověděl Kasper. Seděl na gauči a nohy měl natažené na konferenčním stolku. Zuřivě cvakal na mobilu.

„Chci ti něco ukázat,“ nadhodil táta přátelsky. Došel ke gauči a natáhl ruku, jako kdyby chtěl Kaspera poplácat po rameni. Pak si to z nějakého důvodu rozmyslel a navázal: „Mám pro tebe dárek. Jsem si jistý, že tě potěší. Vybíral jsem ho s Erikem.“

Nevybíral. Erik byl o tři obchody dál a kupoval nový mixér na smoothie.

„Možná bys chtěl jít se mnou a podívat se?“ zjišťoval táta.

Kasper otráveně vzdychl, ale mobil schoval do kapsy. Následoval tátu do vedlejší místnosti, která delší dobu sloužila jako menší obývací pokoj. Teď byla prázdná, až na krásné černé křídlo značky Yamaha.

„Co na to říkáš?“ dorážel táta. „Karen nám prozradila, že máš talent a sám skládáš hudbu. Ber to, prosím, jako dárek na přivítanou. Chci, aby ses tady cítil dobře.“

Erika mimoděk napadlo, že by se posadil na gauč a počkal, než Karen připraví čaj, ale z nějakého důvodu chtěl... *potřeboval* vidět, jak se bude Kasper tvářit. Opřený o zeď sledoval scénu před sebou.

Seznámení s klavírem proběhlo očima. Kasper se díval dlouho a těžko říct, jestli v duchu hodnotil, anebo přemýšlel. Potom došel blíž, usedl na černou stoličku a položil ruce na klávesy. Měl krásné dlouhé prsty. Nepoděkoval, prostě začal hrát.

Vysekl skladbu, kterou Erik neznal. Bez not, divoce, s takovou sebejistotou, jako kdyby tím všechny posílal do prdele. Pak zničehonic vstal. „Takže to byl váš plán?“ zeptal se tiše. „Dát mi ten nejlepší dárek na světě, a tím mě umlčet? No tak na to zapomeňte. To křídlo je naprosto perfektní a já ho miluju, ale stejně to tady nesnáším.“ Prošel kolem, zamračil se na Erika, a když byl na schodech, zařval: „NESNÁŠÍM! Je to jasný?“

„Je to jasný,“ zamumlal táta rozpačitě.

---

Zaklepat o hodinu později na dveře bývalého pokoje pro hosty byla docela výzva. Erik to zkusil přesně třikrát, a když se nedočkal odpovědi, opatrně otevřel.

Kasper ležel na koberci hned vedle krabic a postele, jako kdyby na tom místě zkolaboval. Na uších měl velká značková sluchátka, ze kterých se ozýval heavy metal. Jakmile si všiml Erika, sluchátka sundal a posadil se. V tu chvíli nepůsobil ani tak nepřátelsky, jako spíš otráveně.

„Můj život je v háji,“ oznámil přesvědčivě. Hudbu nevypnul, takže pořád zněla ze sluchátek jako tichý... hlasitý podkres. „Víš, jaké to je, když je všechno perfektní a ty to miluješ a říkáš si jo, tohle je tvůj život a takhle to chceš, děláš všechno, co tě baví, a užíváš si to, ale pak se zjeví harpyje, co si říká tvá matka, a vytrhne tě z toho? A vezme na místo, kde nic není? Doslova, absolutně nic. Hele, snažím se to brát pozitivně, já si vždycky myslel, že jsem pozitivní člověk, ale tady to prostě nejde.“ Nejspíš ho to stálo spoustu energie, protože si znovu lehl, s pohledem

zabodnutým do stropu. „Chci umřít. Chci usnout a probudit se daleko odtud.“

„Myslím, že trochu přeháníš,“ poznamenal Erik tím nejdiplo-  
matictější tónem.

„Přeháním?“ Kasper vyskočil jako píchnutý špendlíkem.  
„Prej přeháním! No tak si to vem. Vem si, že by to bylo obráceně  
a ty ses nastěhoval k nám. A bydlel bys ve městě. Daleko od hor  
a daleko od sněhu a pustiny a nudy a přírody a všeho... Představ  
si, že bys najednou bydlel v centru, kde je ruch a moře lidí a zá-  
bava. Víš vůbec, co je to zábava? Nebo to před tebou zatajili?  
Řekni. Mrkni, jestli tě tu drží násilím!“ Došel k Erikovi a opřel  
se o zeď. Naklonil přitom hlavu na stranu a prohrábl si růžové  
vlasy. Působil drze a vyzývavě, ale Erik začínal chápat, že tím  
možná nic nesleduje. Byla to součást jeho energie, šílená a divo-  
ké, která se kolem něj rozprostírala stejně jako vůně. „Já rozhod-  
ně nepřeháním,“ řekl nahlas a bouchl do zdi. „Moje srdce teď  
přestává bít, zpomaluje...“ Položil si ruku na hrudník a Erik se  
na ni mimoděk zadíval. „A brzo to vzdá! A ty, vy všichni budete  
litovat, že jste mě neposlouchali.“ Nadechl se a znělo to unaveně,  
skoro jako kdyby zívá. „Jakou máš rád muziku? A bože, neříkej,  
že žádnou. To už by se mnou fakt seklo. Vsázím na rap.“

„V osm obvykle večeríme, když nejsme mimo dům,“ zamum-  
lal Erik. Otočil se na patě a šel pryč, jenomže Kasper se automa-  
ticky držel za ním, a když promluvil, zazněl jeho hlas Erikovi  
poblíž ucha.

„To tu jíte všichni dohromady jako v těch nudných ameri-  
ckých filmech? Jako jedna velká, šťastná rodinka, ačkoliv všich-  
ni víme, že jsem obětí únosu a ty máš nejspíš vymytený mozek,  
a nakonec ten film skončí tak, že všichni zemřeme?“ Kasper se  
naklonil ještě blíže a málem přitom do Erika vrazil. „Znáš tako-  
vej ten pocit, kdy víš, že je všechno špatně, ale nedokážeš s tím  
nic udělat?“

Erik zničehonic zastavil. „Znám.“



„Je to pocit na hovno, že jo?“

„Jo. Ale ty ses jenom přestěhoval, tak se nelituj.“ Řekl to mírně, ale jistě, protože si to vážně myslel. Nešlo mu o nějaké poštouchnutí anebo škádlení.

Kasper ho obešel a zůstal stát před ním. Přimhouřil oči a na chvíli semkl rty. „Ty mě nesnášíš, že jo?“ vyjel pak se stejnou energií jako předtím. „Je to proto, že jsem buzna? Máš něco proti buznam? Seš homofob? Máš strach, že to ode mě chytíš? Už sis někdy zkusil namalovat oči? Krásně by ti pak vynikla ta zelená!“

„Ne. Nemám nic proti homosexuálům!“ Erik zakroutil hlavou. Nevěděl, jestli nevlastní bratr žertuje, nebo... „Ne každý, koho števš, musí být homofobní, nemyslíš?“

„Au! Tak to bylo přímo do srdce. Takže tě štvu? Wow, ty se do mojí rodiny budeš tak hodit. Perfektní. Takže... Řekni mi, bráško, čím tě štvu. Já si to moc rád poslechnu.“

Erik ustoupil a ohlédl se přes rameno, jako kdyby zvažoval, jestli se rozeběhnout zpátky do pokoje a schovat se za dveře. „Stojíš moc blízko,“ řekl nakonec.

„Fakt?“ Kasper udělal další krok blíž a pobaveně se usklíbl. „A co teď?“ Zvedl ruce, položil je Erikovi kolem pasu, na boky a pak ho objal. „A co teď?“ zeptal se znovu a bradu mu zaryl do ramene.

„Já...“

„Jsi nervózní? Bojíš se, že ode mě něco chytíš?“ Přitiskl se blíž, nalehl na Erika hrudníkem a stál tak, že mu stehnem, možná nevědomky, tlačil na rozkrok. „Jestli tě něco lechtá na zadečku, není to moc dobré znamení,“ dodal poštouchle.

„Nemůžu za to, že ses přestěhoval.“ Erik klidně chytil jeho ruce a odtáhl je od sebe. Potom znovu odstoupil. Vypadal nezúčastněně a klidně a na okamžik pohlédl dolů ke dveřím do jídelny, odkud se k nim linula vůně pečené zeleniny. „A jestli něco chytím... I buzeranti můžou jezdit na snowboardu a vyhrávat zlato.“

„No, když to bereš takhle, tak to seš docela šťastlivec.“ Kasper sáhl do kapsy, na mobilu vypnul hudbu a zamířil do jídelny. Sluchátka měl přitom pořád kolem krku, takže vypadal trochu jako DJ.

Erik se ho nestačil zeptat, proč by měl být podle jeho názoru šťastlivec. Táta totiž okamžitě zahlaholil: „Á, tady jste!“

„Bohužel.“

„Kaspere!“ Karen zakroutila hlavou. Ve snaze přizpůsobit se tamějšímu prostředí pochodovala po jídelně v teplých papučích, než se usadila vedle táty. Tím také rozhodla, že budou oba kluci sedět vedle sebe.

Stůl byl doslova zavalený jídlem, které táta dovezl ze střediska. Pečená rajčata a brokolice, rýže, naložené sójové maso, houbová nádivka, mísa plná zeleninového salátu. Erik si všechno prohlédl očima a potom sáhl pro talíř.

„Seznámili jste se?“ prohodil táta.

„Jasně, že jsme se seznámili. Erik je děsně ukecanej, ale všechno jsme si vyříkali, a dokonce jsme se docela dlouho objímali. Prej by mu nevadilo, kdyby byl buzna. No tak, není to fajn?“ A pak, dřív, než to stihla udělat jeho matka, napomenul sám sebe vysokým písklavým hlasem: „Kaspere!“

Karen na něj chvíli podrážděně hleděla. „Promiň, Eriku.“ Přitáhla si mísu s rajčaty a sáhla po čočkové placce. „Kasper má prostě zvláštní smysl pro humor.“

Erik neodpověděl. V duchu si přeríkával, co bylo na stole. *Okurky. Salát, placky, brambory.* Myslel na závody a snažil se odvést svoji mysl daleko, na úpatí hor, do minus dvaceti. Ztuhl, když se k němu Kasper naklonil s otázkou: „Víš, jak jsem říkal, že na konci filmu všichni zemřeme? Tak mám dojem, že to bude už během večere. Jakože právě teď. Sotva to jídlo strčím do pusy. Chápeš, jak to myslím?“

Uběhla bezmála minuta a Erik se konečně přinutil pohlédnout mu do očí. V tu chvíli si všiml toho, co mu celou dobu unikalo.

A nebyla to hnědá, až nepřírozeně kaštanová barva, která po okrajích přecházela v černou. Ani Kasperovy nesmyslně husté řasy... Šlo o řasenku a černé linky. „Máš namalované oči,“ pronesl tiše. „Líbí se ti to?“

„Je to zvláštní.“ Erik spěšně sáhl pro sklenici, ale ta mu vylouzla z ruky. Trocha vody se vylila na ubrus. „Pardon.“ Se skřípětem odsunul židli a bez dalšího slova odešel do kuchyně. V zádech cítil jejich pohledy, ale možná si to jenom namlouval. Došel ke dřezu a ujistil se, že na něj z jídelny nemůžou vidět. Potom vrazil obličej pod proud ledové vody. „Kurva,“ zamumlal. Nějakou chvíli stál v předklonu, s pohledem upřeným k oknu, za kterým panovala černočerná tma.

Žaluzie nebyly zatažené, takže viděl svůj bledý obličej. Díval se na sebe. Zničehonic sáhl pro utěrku, otřel se a hodil ji na kuchyňskou linku.

Pevně semkl čelisti a vrátil se zpátky ke stolu. Začal klidně jíst a spíš periferně vnímal, jak se Kasper vedle něj v jídle nimrá.

„Kaspere,“ promluvil táta během krájení veganských rolek a pohledem požádal o svolení své ženy. „Rád bych s tebou něco probral. U nás doma vyznáváme zdravý životní styl, takže bych ocenil, kdybys sem netahal žádné sladkosti, colu anebo alkohol. Erik má speciální tréninkový plán a podobné věci by ho zbytečně rozptylovaly.“

„Ježiš, tati. Ať jí, co chce. Mně to je přece jedno.“

„Jedeme v tom všichni. Jsme rodina.“ Táta na něj přátelsky mrkl.

Erik se přisunul blíž ke stolu a omylem vrazil kolenem do Kaspera. Okamžitě se stáhl. „Klidně si kup sušenky,“ řekl spěšně. „Já ti koupím sušenky.“

Táta nejspíš nepochopil, o co přesně šlo, ale Erik věděl. Cítil napětí, a rozhodně to nebylo nic příjemného. Na okamžik dokonce znovu zauvažoval, že by se další debatě vyhnul a odešel by k sobě do pokoje.

A ještě horší snad bylo, když táta navázal slovy: „O nic přece nejde. Daleko od civilizace se dobře přibírá. Já o tom vím svoje. Je to pro tebe v pohodě, Kaspere?“

V patře bouchlo okno, které někdo zapomněl zavřít. A v krbu skučela meluzína.

Kasper tátu chvíli upřeně pozoroval a vidličku drtil v ruce. „V pohodě?“ zopakoval nechápavě. „V pohodě?! No jasně, však proč ne! Je to úplně, naprosto v pohodě. Když už jsem se kvůli Eričkovi musel přestěhovat do zasněžené prdele, proč bych kvůli němu nemohl žrát jinak.“ Podíval se na Erika a v jeho pohledu bylo jasně patrné opovržení. „Budeš rozhodovat taky o tom, kdy budu moct jít na záchod?“

„Kaspere!“ zvýšila Karen rozzlobeně hlas. A odložila příbor, jako kdyby už dopředu tušila, že ji stejně přejde chuť k jídlu. „Dneska na to fakt nemám náladu!“

„Víš, na co nemám náladu já? Žít v posrané díře, a ještě poslouchat, co smím a nesmím jíst.“

„Tak dost. Varuju tě. Ještě slovo a...“

„Chtěla říct,“ zamumlal Kasper spiklenecky směrem k Erikovi, aniž přitom dokázal skrýt vztek, „ještě slovo a půjdeš do pokoje. Jako by to měl být trest. Ale víš co? Já raději ochutnám tady tu brokoličku!“ Napíchl květák, nacpal si ho do pusy a začal zuřivě přežvykovat.

„Moc nejz,“ poradil mu Erik dutě. „Podle plánu můžeš jít na záchod až zítra odpoledne.“ Na podobné výlevy nebyl zvyklý, sám se jich totiž nikdy nedopouštěl. A lidé, které potkával, byli vesměs profesionálové, kteří měli za úkol starat se o jeho pohodlí.

Kasperovi bylo Erikovo pohodlí pravděpodobně úplně ukradené. Dožvýkal květák a namísto toho, aby polkl, flusnul ho zpátky do talíře. Opřel se. „Dík za varování.“

„No... Potřebuju se vyspat. Ráno jdu běhat. A jsem vážně hodně unavený.“ Erik si vyměnil pohled s tátou a vyhnul se Karen, protože nechtěl, za žádnou cenu, aby se tvářila omluvně nebo

snad soustrastně, jako že to má kvůli nevlastnímu bratrovi vážně těžké.

Samozřejmě, že to bylo těžké! Ale z úplně jiného důvodu.

Zatímco stoupal do schodů, slyšel, jak se Karen s Kasperem o něčem dohaduje. Byl rád, když se mohl zavřít v koupelně. Nějakou dobu stál pod proudem horké vody a pak zamířil do pokoje. Dával si pozor, aby ani jednou nepohlédl k místnosti naproti, ze které se teď ozývala hlasitá hudba a taky zuřivé trhání kartonu.

Večeře po jeho odchodu pravděpodobně skončila velice rychle.

Erik na sebe hodil čisté tričko a vlezl si pod peřinu. V první řadě věděl, že by měl být sám k sobě stoprocentně upřímný – protože když ne k sobě, ke komu jinému? Takže ležel na posteli, zíral na strop a zvažoval svoje možnosti.

Nenapadlo ho nic lepšího, než že by se měl nevlastnímu bratrovi vyhýbat. Zkoušel usnout, a když to nešlo, zaměstnával se přemýšlením o freestylu.

Trenér by řekl, ať si před spaním *nezasírá* mozek snowboardem, jenomže existovala spousta věcí, které trenér, stejně jako táta, výživoví poradci, maséři a všichni další, nevěděli. Jako třeba to, že sotva Erik zavřel oči, viděl před sebou Kaspera. Jeho tvář, oči zvýrazněné linkami, mírně vykrojené rty...

Vybavil si jeho dotek na bocích.

Chytré hodinky mu oznámily, že by se měl nacházet ve fázi hlubokého spánku, a on měl přitom pocit, že se nachází někde v meziprostoru. Totálně rozbitý tým, co všechno cítil.

## Kasperův první zápis

---

Poslouchám Depeche Mode, Enjoy the Silence, což je k smíchu.

Slova jsou násilí.

Narušují klid.

No jasně.

Depeche mám rád. Ne že bych je poslouchal každý den, ale alba Black Celebration a Violator považuju za fakt dobrá, ačkoliv výrazově od sebe docela odlišná. Přece jen Black Celebration je sakra depka. A já si stejně vybral skladbu z toho „veselejšího“ alba.

Zcela upřímně v tom ale nebylo nic jiného než ten idiotský název. Enjoy the Silence.

Snažím se.

Slova jsou zbytečná.

Dokážou jen ubližovat.

Zazpívám refrén nahlas, ale moc to nepomáhá.

Jsou tři v noci a všichni ostatní spí. Teprve před chvílí jsem vybalil poslední krabici a oblečení narval do skříně. Nebylo toho moc, protože jsem hodně věcí v návalu vzteku vyházet. Třeba sbírku plechovek, což mě teď mrzí, ale v tu chvíli jsem potřeboval velké demonstrativní gesto, aby máma pochopila, čeho všeho se vzdávám.

Že jsem vyhodil přes dvě stě osmdesát dva plechovky, jí ale bylo úplně jedno. Stejně tak to bylo s časopisy Rolling Stone. Ty jsem rozdál po kamarádech, protože jsem neměl to srdce je vyhodit, ale stejně. Vzdal jsem se jich a moje máma to okomentovala slovy, že dělám zbytečné scény.

Jsou to jen pitomé časáky, Kaspere!

Čte maximálně ženské časopisy u kadeřníka. Co ona může vědět o umění?

Bože!

Nakonec ale... Mnohem víc mi chybí věci, u kterých bych to tolik nečekal.

Pokoj. Postel. Matrace. Jo, byla proleželá, vrzala při každém pohybu a taky byla dost malá, takže jsem u sebe po sexu nikdy nenechá-

val toho druhého přespat. Ale měl jsem ji od svých osmi let. Zvykl jsem si.

Tahle nová je o dost větší, nevrže a z čela postele se neodlupují třísky. To všechno je moc fajn. Až na to, že se na ní nedá spát, protože ta matrace je KUREVSKY tvrdá! Ležel jsem snad ve všech různých polohách, narval jsem pod sebe deku, ale docela dobře bych si mohl ustlat na zemi a rozdíl by byl nula nula nic.

Za druhé, chybí mi hluk města. Bydleli jsme hned vedle tramvajového depa. Každé ráno z něj ve čtyři hodiny vyjížděly tramvaje a hlasitě cinkaly. Slychával jsem opilé lidi zpívat pod oknem. Na chodbě vždycky hučela lednička a soused na noc nikdy nevypínal televizi, takže jsem měl neustálý přehled, co která kartářka předpovídá za budoucnost.

A já to měl rád. Každý jeden z těch zvuků. Respektive teď vím, že je mám rád, protože ještě včera, když jsem slyšel projíždět auta a štěkat psa a relé výtahu a smích na ulici, netušil jsem, o co všechno přijdu.

Tady je ticho.

Zní to banálně. Ale... JE TU PŘÍŠERNÉ TICHO. Neslyším vůbec nic.

Nejdřív byla ta posraná večere, pak máma nosila kufry a idiotsky se smála, a já proto nasadil sluchátka a celé vybalování nebral okolní svět na vědomí. Jenže když jsem je sundal... Hučí mi z toho v uších.

Schválně dělám hluk. Tleskám, zpívám, dupu, ale mám dojem, že kvůli tomu tichu je každý zvuk tisíckrát znásobený.

Jsem zvědavý, jestli máma přileze a pošle mě s tím rámusem do prdele. Když se ale zaposlouchám, zda už náhodou nejde, slyším jen... ticho.

A ten můj úžasný nový pokoj s úžasnou velkou postelí mi každou vteřinou přijde menší a menší.

Až mě ty zdi nakonec určitě rozmačkají.

Ale jak je v písni *Waiting for the Night*:

V tichu je jistý zvuk,

který kdosi přichází narušit.

Kdo by řekl, že zrovna Depeche Mode toho tolik ví o tomhle domě. V tom tichu totiž JE jistý zvuk, který všechno naruší.

Nevím přesně, co to je. Buď přímo nade mnou rupe v trámu, nebo mi ruplo v palici. Což by bylo rychlejší, než jsem očekával.

Není pravidelný, není podle mě dokonce ani tak hlasitý. Ale jak už jsem říkal, teď a tady zní každý zvuk zesíleněji a intenzivněji.

Je to k smíchu. V tomhle domě na první pohled vypadá všechno perfektně. Dokonale nehlučně. Nevřou podlahy, neskrřipou dveře. Na zdech jsou dokonce přilepená plastová kolečka, aby do nich nebuchaly kliky. A pak mi přímo nad hlavou...

Doufám, že se brzo propadne strop.

Doufám, že je narušená statika a každou chvíli někdo přijde a vyhodí nás, protože je tento dům postrach a musí se zbourat.

Doufám, že vláda zakáže bydlet mimo města.

Doufám, že moje máma pochopí, jak bezohledný byl nápad vzít mě s sebou. Ačkoliv jsem stokrát, tisíckrát prosil, aby to nedělala. Staral jsem se o sebe od svých třinácti let, s tím nikdy problém neměla.

Doufám, že...

Teď to zase ruplo! Zrovna když dohrál song.

Do háje, to jako fakt všichni ostatní v klidu spí?

Chybí mi můj život. Fakt hodně. A není to tak, že bych si ho doteď nevážil a najednou zjistil, o co všechno jsem přišel. Já měl svůj život rád. Dokonce moc rád a hodně jsem dřel, aby byl perfektní. A najednou puf, není mi osmnáct, což nikomu nevadilo, když jsem si na všechno vydělával sám, ale teď je to problém a nemůžu zůstat bez rodičů.

Jasně, máma potkala nového týpka a zamilovala se. Já jí to přece přeju, ale proč to automaticky znamená, že se musím všeho vzdát?

Jako bych ji teď slyšel. To její věčně otravný: Já se kvůli tobě taky hodně věcí vzdala.

HOVADINA. Já přece nemůžu... Tss.

Už chápu, proč jsi mi ten deník dávala, mami. Myslíš, že se do něj vyvztekám a pak už nebudu mít sílu se hádat s tebou. Ale víš co? Na to budu mít sílu vždycky. Obzvlášť tady, kde se nedá nic jiného dělat.



V zemi NIKDE totiž vztek může přetrvat napořád.

Dokážu se zlobit celé dny a týdny a nikdo s tím nic neudělá. Víš proč?

K nejbližšímu obchodu je to devět kilometrů a autobus tam přes týden jezdí třikrát denně. A přesně jedenkrát o víkendu, což je stejně jedno, protože obchod je o víkendu zavřený a v té posrané vesnici žije pět a půl lidí.

K většímu obchodu je to patnáct kilometrů. A je prý ve MĚSTĚ. Ano, tady tomu říkají město a podle Googlu to město fakt je, protože počet obyvatel přesahuje šest tisíc. Což je ale trochu k smíchu, protože na střední, kam jsem doteď chodil, bylo něco málo přes tisíc dvě stě studentů.

Jsem fakt zvědavý, kolik jich bude na mojí nové škole.

Vsadím se, že víc lidí bydlelo i v našem starém paneláku.

Jsem v totální díře. Ten vztek fakt jen tak nezmezí. Maximálně zmrzne.

Chcípnu.

A mám nového otce a bráchu. Bezva. Fakt kurevsky bezva.

Čistě pro ujasnění... Mít nového otce mi nevaří. Mít za otce zrovna JEHO je ovšem docela vopruz. Je to takovej ten odporně nadšenej člověk, co se neustále tváří, jako by sežral dvacet pilulek štěstí najednou, a jediná jeho starost je Eriček, který je k posrání nejlepší.

Ale koupil mi křídlo. A mít svoje vlastní křídlo, to je... To je... do-prdele fakt něco! Jakože... O křídle jsem snil snad celý život. Narodil jsem se, abych měl to vůbec nejlepší klavírní křídlo na světě a hrál na něj, až mi všechny prsty chcípnu vyčerpáním. A upřímně, kdyby mi ho koupil můj biologický otec a řekl by mi, že má jedinou podmínku, a to, abych si už nikdy nepřičichnul k chlapskému zadku, byl bych do háje v neuvěřitelném pokušení.

Ale Arne Peterson po mně chce jen jednu jedinou věc. A to, abych příliš nevyváděl.

Což je nakonec to nejtěžší, co může chtít.

Ale není pravda, že bych se nesnažil. Sbalil jsem si všechny svoje věci do krabic. Dal výpověď v práci, kterou jsem z celého srdce miloval.

Rozloučil se s kamarády a nastoupil do letadla. Křičel jsem na mámu, brečel a prosil, to je fakt. Ale nakonec jsem to přece udělal.

Nevím, jestli v tomhle ohledu klavír stačí.

A pak mám samo sebou nového bráchu. Erika.

Nejsem ten typ, co by si celý život rodičům stěžoval, že nechce být jedináček. Rozhodně jsem nikdy neprosil, aby táta zasunul krocana do mojí mámy a oplodnil ji. To fakt ne.

(On to stejně nakonec udělal, akorát úplně jiné ženské.)

Ale je to jedno. Já na to seru.

Prostě mi nevadilo být sám. A zvykat si v sedmnácti, že vedle v pokoji chrápe další, stejně starej kluk... To je fakt divný pocit.

Erik. Erik velká-snowboardová-hvězda Peterson.

Arnemu přišlo jako děsně dobrý nápad koupit mi na cestu z letiště časopisy, kde jsou s jeho dokonalým synem rozhovory. A já... možná jsem do nich ze zvědavosti nakoukl, no a co. Kdo by na mém místě nebyl zvědavý?

Zrovna podle všeho vyhrál nějaký fakt velký závod. Na fotce měl kolem krku obrovskou zlatou medaili a titulek zněl: Baví mě to.

To kurva doufám, když se kvůli tomu všichni stěhujeme do NIKDE.

Teprve dneska jsem ho viděl poprvé a moc nevím, co si o něm myslet.

Podle všeho je spíš introvert. Moc toho nenamluví.

Má hroznej vkus na oblečení a vysušené vlasy. To má z té zimy. Potřeboval by na to speciální šampon.

Má docela jemné rysy. Slušela by mu zelená a možná trochu řasenky, ale to je tak všechno. Víc bych na něj neplácal, protože je to typický přírodní typ. Ale lakovat mu nehty bych si docela užil. Vybral bych nějakou šílenou... Rudou, jednoznačně rudou barvu, aby byla pořádně vidět a moje máma měla jistotu, že to byla moje práce.

Ačkoliv je docela určitě vysazený proti buznám, protože dost blbě čuměl na moje vlasy a oční linky. A nevypadal zrovna dvakrát nadšeně, když jsem ho LÁSKYPLNĚ objal. Na druhou stranu nebyl vyloženě protivnej, ale... Nevím. Asi z nás nebudou moc velcí kámoši.

Samozřejmě, že než jsme nasedli do letadla, měla se mnou máma dlouhou řeč.

Kaspere, jestli budeš na Erika zlý, protivný nebo ho budeš otravovat, šikanovat, obtěžovat, nedejbože na něj něco zkusíš, znamená to okamžitou jízdenku do vojenské školy. Rozumíš?

Moje máma si totiž myslí, že být gay automaticky znamená oprcat všechno, co má mezi nohama ocas. Divím se, že nemá strach o svého nového manžela. Že bych mu jako pořádně naložil.

Kriste.

Ne, mami, fakt nehodlám být na Erika zlý, protivný, otravovat ho, šikanovat, obtěžovat nebo na něj zkoušet svoje úchylnosti, protože – a to tě asi překvapí – nejsem na světě proto, abych záměrně kazil VAŠE rodinné štěstí.

Ale netvrdím, že to bude jednoduché. Jsem tu teprve jeden večer, a už jsem dostal velice hezkou přednášku o tom, co nesmím jíst, protože ERIK!

Všechno v tomhle domě se řídí podle něj. Celý svět se nejspíš točí kolem něj. Nebo možná kvůli němu. Nikdo si tu ani neuprdne, pokud by to Erikovi zkazilo náladu. Erik totiž potřebuje na trénink klid. Musí se soustředit. Takže, Kaspere, prosím tě, nebuď' příliš hlasitý, nepouštěj si hudbu nahlas, raději si ji nepouštěj vůbec. Zbytečně nemluv. Ne-  
dupej. V noci nechod' po chodbách. Nejez nezdravé jídlo! Tady totiž Erička všichni podporujeme.

Kaspere, hlavně, prosím tě, nebuď' sám sebou. Lehni si třeba do postele a v klidu se tam rozkládej zaživa. Moc při tom nezapáchej – to by mohlo naše Veličenstvo rušit.

Jasně. Úplně v pohodě. Můj život stejně skončil. Minimálně na následujících deset měsíců. Pak mi bude osmnáct a mizím odtud. Deset měsíců přece můžu vydržet. Deset měsíců není nic, co bych nemohl zvládnout.

To je jen...

Možná bych si mohl udělat taktický plán na přežití! Na plány moc nejsem, ale když už tu musím tvrdnout, stálo by za to ten čas nějak využít.

Hmmm...

## PLÁN PŘEŽITÍ V NIKDE:

Budu hrát hodně na klavír. A konečně složím nějakou skladbu. Když už na to mám hromadu času.

Udělám si pořádek v notách. Roztřídím je na noty k houslím a ke klavíru.

Někde v bazaru seženu ucházející housle, abych mohl začít znovu trénovat.

Absolutně nebudu komunikovat s matkou. Což určitě nebude problémem, protože ona nejspíš bude dělat to samé. Maximálně mi připomenou, abych nedýchal, a já jí připomenou, že na ni zvysoka kašlu.

Budu hodně masturbovat. Sex by byl lepší, ale pochybuju, že zrovna tady najdu ucházejícího gaye. Takže nezbyvá nic jiného než ruční práce. A hodně představitosti, protože od chvíle, co jsme přijeli, nefunguje net. Prý za to může sněhová vánice několik kilometrů od nás. Jestli někdy odezní a internet znovu naběhne, mi už nikdo nedokázal slíbit. Ale v pohodě, já mám představitost dobrou.

Nějak – a tohle je hodně důležité – se naučím žít s novým nevlastním bráchou. Jasně, je úplně jinej než já, ale nechci řešit hovadiny. Potřebuju to tady jen přežít. A jestli to znamená, že ho mám vzít na milost a zkusit s ním vycházet... Fajn.

Jo. Zvládnou to. Bude to v pohodě.

Jen kdyby tu alespoň nebylo takové ticho.

Jsou čtyři ráno. Začínám být ospalý.

Nejvtipnější na tom všem je, že máma tak strašně zoufale touží po rodině a chce být normální (protože mít syna jako já je děsně ne-normální), že mě přinutila k té vůbec největší šílenosti.

Nakonec je to ale asi jedno. Na jméno mi zase tolik nezáleží a můj biologický otec bude jen rád, když se zbaví všeho, co nás k sobě poutá. Takže fajn. Odteď jsem Kasper Naes Peterson.

A jo, ten slavný Erik Peterson je fakt můj brácha.

P. S. Je půl páté ráno a konečně se rozjel net. Zjistil jsem, že ta matrace se jmenuje futon a je to jedna z nejtvrďších matrací na světě. Nejsem překvapenej.